

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος Κ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1022[2]	Κυριακὴ Ι΄ (Λουκ. 13,10-17) 6 Δεκεμβρίου 2026 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ συγκύπτουσα Ἑλλὰς

Ἕνα **θαῦμα τοῦ Κυρίου** περιγράφει, ἀγαπητοί μου, τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 13,10-17). Ἂς τὸ δοῦμε κάπως λεπτομερέστερα.

Ἦταν, λέει, **Σάββατο**· ἡμέρα δηλαδὴ λατρείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀργίας. Οἱ **Ἑβραῖοι** καὶ μέχρι σήμερα, ὅπου κι ἂν βρίσκωνται, τὸ Σάββατο πηγαίνουν ὅλοι στὴ συναγωγή, κ' ἐκεῖ γίνεται διδασκαλία καὶ ἑρμηνεία ψαλμῶν καὶ προφητειῶν. Τὸ τηροῦν τὸ Σάββατο.

Ἐδῶ μοῦ 'ρχεται νὰ κλάψω. Διότι οἱ Ἑβραῖοι τηροῦν τὸ Σάββατο· ἀλλὰ **ἐμεῖς τηροῦμε τὴν Κυριακή;** Ἂν πᾶτε στὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ Σάββατο στοὺς δρόμους αὐτοκίνητο δὲν κινεῖται. Μόνο δυὸ αὐτοκίνητα κινοῦνται· τὸ ἕνα εἶνε τῆς ἀστυνομίας, καὶ τὸ ἄλλο εἶνε τὸ ἰατρικό, κανένα ἄλλο. Ὅλοι στὶς συναγωγές. Ἐμεῖς; Στὴν Ἑλλάδα τὴ Δευτέρα δὲν μπορεῖς ν' ἀνοίξῃς ἐφημερίδα· στάζει αἷμα ἀπὸ τὰ δυστυχήματα. Εἶνε μιὰ τιμωρία· διότι καταπατοῦμε τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς. Καλὰ εἶπαν, ὅτι στὴν Ἑλλάδα τὸ αὐτοκίνητο ἔφαγε τὴν Κυριακή…

Σάββατο, λοιπόν, οἱ Ἑβραῖοι ἦταν μαζεμένοι **στὴ συναγωγή**. Τότε πῆγε ἐκεῖ καὶ ὁ Χριστός. Πῆγε γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ, ὅτι ὀφείλουμε κ' ἐμεῖς **νὰ ἐκκλησιαζώμαστε τακτικὰ** στοὺς ναούς μας, ποὺ εἶνε ἀπείρως ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς συναγωγές. Πῆγε γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ἑρμηνεύσῃ ψαλμούς, προφητεῖες καὶ διηγήσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πρᾶγμα ποὺ δείχνει, ὅτι καὶ στὴν ἐκκλησία μας πρέπει πάντοτε **ν' ἀκούγεται κήρυγμα**. Ἔχουμε στὴν Ἑλλάδα δέκα χιλιάδες ἐκκλησίες. Ἂν σὲ κάθε μιὰ τὴν Κυριακὴ ἀκουγόταν κήρυγμα χριστιανικό, ζωηρό, προφητικό, ἡ κατάστασι θὰ ἦταν διαφορετική. Τώρα σπανίως ἀκούγεται κήρυγμα, ἰδίως στὴν ὕπαιθρο. Πῆγε τέλος γιὰ νὰ κάνῃ **θαῦμα**. Ποιό θαῦμα;

Στὴ συναγωγὴ ἦταν πολὺς κόσμος. Ἀλλὰ ἕνα πρόσωπο τράβηξε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κυρίου. Δὲν ἦταν κανένας πλούσιος ἢ ἀξιωματοῦχος. Ἦταν ἕνα ῥάκος, ἕνα κουρέλι ἀπὸ πλευρᾶς ὑγείας· **μία ἀσθενὴς γυναίκα**. Ἄλλοτε ἦταν καλὰ καὶ περπατοῦσε ὀρθὴ σὰν κυπαρίσσι. Κάποτε ὅμως τὸ κορμί της λύγισε, ἡ σπονδυλικὴ στήλη κάμφθηκε καὶ τὸ κεφάλι της ἄγγιξε τὴ γῆ! Πήγαινε μὲ τὰ τέσσερα. Ὅποιος τὴν ἔβλεπε ἀπὸ μακριά, νόμιζε ὅτι περπατάει ἕνα τετράποδο. Φρικτὸ θέαμα.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἱερὰ σύναξι. Γι' αὐτὸ αὐτὴ ἡ γυναίκα εἶνε **ἔλεγχος** ὅλων ἐκείνων πού, ἄρτιοι, ἀρτιμελεῖς –καὶ πόδια ἔχουν, καὶ χέρια ἔχουν, καὶ μάτια ἔχουν, καὶ αὐτιὰ ἔχουν–, ἐν τούτοις δὲν ἔρχονται στὴν ἐκκλησία νὰ ποῦν ἕνα «εὐχαριστῶ».

Αὐτὴ τράβηξε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κυρίου. Τὴν εἶδε ὁ Χριστός, πού 'νε ὠκεανὸς ἀγάπης καὶ οἰκτιρμῶν, καὶ τὴ θεράπευσε. Πῶς τὴ θεράπευσε; Ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους. Ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι πέρα ἀπὸ τὶς φυσικὲς δυνάμεις ὑπάρχει ἡ ὑπερφυσικὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, **ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ μας!** Ἄγγιξε, λέει, ὁ Χριστὸς τὸ χέρι του καὶ –ὦ τοῦ θαύματος!– ἀμέσως ἔγινε καλά· σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά, ἀνωρθώθηκε, **ἔγινε ὑγιής**.

Ἀλλ' ἐνῷ ὅλοι δόξαζαν τὸ Θεό, ὁ ἀρχισυνάγωγος, σὰν τὸ φαρμακερὸ φίδι, ἄρχισε νὰ λέῃ· –Σήμερα **Σάββατο**, εἶνε ἀργία, ἡμέρα λατρείας· δὲν γίνονται θεραπεῖες. Τί πράγματα εἶν' αὐτά;… Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε· –Ἐσὺ τὸ Σάββατο δὲν πηγαίνεις στὸ στάβλο καὶ λύνεις τὸ γαϊδουράκι σου καὶ τὸ πᾷς καὶ τὸ ταΐζεις καὶ τὸ ποτίζεις; Ἔργο δὲν εἶνε κι αὐτό; Καὶ ὅμως τὸ κάνεις. Κ' ἐγὼ δὲν ἔπρεπε αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ποὺ δεκαοχτὼ χρόνια βασανίζεται ἀπὸ ἀσθένεια φοβερή, νὰ τὴ θεραπεύσω σήμερα;

Ἔτσι **ἀποστομώθηκαν ὅλοι οἱ ἐχθροί του**.

* * *

Ἡ γυναίκα αὐτή, ἀγαπητοί μου, εἶνε **ἡ φωτογραφία μας**. –Μά, θὰ μοῦ πῆτε, ἐμεῖς δὲν ἔχουμε τέτοια ἀναπηρία· δόξα τῷ Θεῷ, εἴμαστε ὑγιεῖς… Καὶ ὅμως αὐτή, ἡ *«συγκύπτου-*

σα» ὅπως τὴν ὀνομάζει τὸ εὐαγγέλιο (Λουκ. 13,11), εἶνε εἰκόνα τῆς φθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ κατάστασί της εἰκονίζει τὸ κατάντημα τῆς φύσεώς μας.

Τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Ἡ κορυφαία ἀξία, τὸ ὡραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας. Τὴ μεγάλη ἀποστολή του ἀποδεικνύει – ποιό; Τὸ ὅτι, ἐνῷ τὰ ζῷα περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα, αὐτὸς περπατάει **ὄρθιος** μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ἐπάνω, νὰ κοιτάζῃ τὰ ἄστρα τ᾽ οὐρανοῦ. Τὴν ἀποστολή του δείχνει καὶ **ἡ λέξι** ***«ἄνθρωπος»***. Εἶνε ἑλληνική, καὶ σημαίνει τὸ ὂν ἐκεῖνο ποὺ *«ἄνω-θρῴσκει»*, τείνει πρὸς τὰ ἄνω. Πλάστηκε γιὰ νὰ βλέπῃ τὰ ὕψη, τὸν πνευματικὸ κόσμο. Ὅπως εἶπε κάποιος ἀρχαῖος φιλόσοφος, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνα **οὐράνιο δέντρο**. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ἐνῷ τὸ δέντρο ἔχει τὴ ῥίζα του κάτω, μέσα στὴ γῆ, τοῦ ἀνθρώπου ἡ ῥίζα εἶνε ψηλά. Νά ποῦ πέφτουν ἔξω οἱ ὑλισταί, ὁ Μὰρξ καὶ οἱ λοιποί. Ἡ ῥίζα τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἡ γῆ, εἶνε ὁ οὐρανός· ἀπὸ ᾽κεῖ ἔλκει τὴν καταγωγή. Κι ἅμα τοῦ κόψῃς τὴ ῥίζα, τελείωσε ἡ ἱστορία. Ὅπως ἂν κόψῃς τὴ ῥίζα τοῦ δέντρου τὸ δέντρο ξεραίνεται, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος **πολυδιάστατος**· εἶνε καὶ ἐμπορικὸ ὄν, καὶ οἰκονομικὸ ὄν (Ἀριστοτέλης), καὶ πολλὰ ἄλλα. Δὲν ἀρνούμεθα οὔτε τὴν οἰκονομικὴ οὔτε τὴν ὑλικὴ οὔτε ὁποιαδήποτε ἄλλη πλευρὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τονίζουμε ὅμως, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε φύλλα τοῦ δένδρου· ῥίζα του εἶνε ὁ οὐρανός. **Εἶνε μεταφυσικὸ ὂν ὁ ἄνθρωπος**. Γι᾽ αὐτὸ στὴν ἐκκλησία ἀκοῦμε· *«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»* (θ. Λειτ.)· μπρός, ἀπογειωθῆτε! Ὁ ἐκκλησιασμὸς καὶ ὅλη ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ εἶνε μία ἀπογείωσις. *«Οἱ τὰ Χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες…»* (χερουβ. ὕμν.).

Νὰ ὑψωθοῦμε. Διαφορετικά, ἐὰν συνεχῶς σκεπτώμαστε τὰ κάτω, εἴμαστε πλέον ὄχι ἄνθρωποι, ἀλλ᾽ αὐτὸ ποὺ λέει ὁ ψαλμῳδός· *«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς»*· ὁ ἄνθρωπος δὲν κατάλαβε τὴν ἀξία ποὺ ἔχει, συμπαρατάχθηκε μὲ τὰ ζῷα ποὺ δὲν ἔχουν νοῦ καὶ ἔγινε ὅμοιος μ᾽ αὐτά (Ψαλμ. 48,13,21). Δὲν τὸ λέω ἐγώ, τὸ λέει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο· οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ **μοιάζουν μὲ ζῷα**. Καὶ ὁ Χριστὸς εἶπε στοὺς μαθητάς του· *«Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων»* (Ματθ. 7,6). Σὰν τοὺς χοίρους καὶ σὰν τὰ σκυλιὰ τοὺς παρομοιάζει. Ὅπως ὁ χοῖρος δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ διαμάντια, ἔτσι κι αὐτοί. *«Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν»* (Ἡσ. 22,13. Α΄ Κορ. 15,32). Βλέπουν μόνο πρὸς τὰ κάτω, σὰν τοὺς χοίρους. Ὁ χοῖρος μιά φορὰ μόνο βλέπει ψηλά. Πότε; Ὅταν ὁ χασάπης τὸν ἀναποδογυρίσῃ γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ· τότε γιὰ πρώτη φορὰ βλέπει τὸν οὐρανό· καὶ σιωπᾷ… Ἔτσι κι αὐτοὶ ποὺ λησμόνησαν τὸν προορισμό τους. Μιά φορὰ βλέπουν τὸν οὐρανό, ὅταν πλησιάσῃ ὁ ἀρχάγγελος νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχή τους.

* * *

Ἡ συγκύπτουσα εἶνε εἰκόνα κάθε ἀνθρώπου. Εἶνε εἰκόνα ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶνε εἰκόνα καὶ τῆς πατρίδας μας. **Ἑλλάδα σήμερα ἴσον μιὰ συγκύπτουσα γυναίκα**. Πεσμένη, καμπουριασμένη τώρα ἡ Ἑλλάδα, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἄστρο τ᾽ οὐρανοῦ, ὁδηγὸς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅπως εἶπε ὁ Πλάτων, τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε τὰ βουνά, τὰ λαγκάδια, τὰ πελάγη, ὁ ὀρυκτὸς πλοῦτος, τὰ μεταλλεῖα. Τὸ μεγαλεῖο της εἶνε ἕνα· τὸ *«ἀνθρωπογονεῖν»*. Τί θὰ πῇ *«ἀνθρωπογονεῖν»*; «Νὰ βγάζῃ ἀνθρώπους»! Ἂς βγάζουν ἄλλοι μηχανές, ἀνθρώπους ποιός βγάζει. Ὁ Μένανδρος εἶπε· «Τί ὡραῖο πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶνε ὄντως ἄνθρωπος» (παρὰ Στοβαίῳ 5,11 [Πάπυρος Λαροὺς 155/3])· Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 216), ὅταν δηλαδὴ ἔχῃ ἀρετή, σωφροσύνη, ἐγκράτεια, ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ του… Αὐτὸς λέγεται ἄνθρωπος.

Σήμερα ἔχουμε μεγάλη κατάπτωσι. Ποτέ ἄλλοτε δὲν παρουσιάστηκε στὸ γένος μας τέτοια **διαφθορά**. Συγκύπτουσα εἶνε ἡ Ἑλλάδα μας· συγκύπτουσα πνευματικῶς, κοινωνικῶς, ἠθικῶς. Φάμπρικα τὰ διαζύγια, ἐπιχείρησι οἱ ἐκτρώσεις… Πρέπει νὰ βγῇ πάλι ἕνας Διογένης καὶ νὰ πῇ· *«Ἄνθρωπον ζητῶ!»*, ἄνθρωπο μὲ εὐγενῆ σκέψι καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα. Κάποτε ἡ Ἑλλάδα γεννοῦσε τέτοιους ἀνθρώπους, ἦταν παράδειγμα πρὸν μίμησιν· σήμερα ἔγινε παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν.

Λοιπὸν τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ν᾽ ἀπογοητευθοῦμε; **Ὑπάρχει ἐλπίδα**. Δὲν μᾶς σῴζει τίποτε ἄλλο· οὔτε τὰ κόμματα, οὔτε οἱ ἰδεολογίες. Καταπέσαμε, διότι φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό, κόψαμε τὴ ῥίζα μας· καὶ ῥίζα μας εἶνε ὁ οὐρανός. Διότι, ἐπαναλαμβάνω, ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατ᾽ ἐξοχὴν μεταφυσικὸ ὄν. Ἂς ἐπανέλθουμε λοιπὸν στὸ Θεό. Ἂς πλησιάσουμε κι ἂς ἀγγίξουμε τὸ Χριστό. Νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ συνδεθοῦμε μαζί του. Καὶ τότε, νὰ εἶστε βέβαιοι, ἡ Ἑλλάδα θ᾽ ἀνορθωθῇ καὶ πάλι. Διότι κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ, παρὰ μόνο **ὁ Ἰησοῦς Χριστός**· ὅν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Τριάδος Πτολεμαΐδος τὴν 7-12-1986 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 7-12-2003, ἐπανέκδοσις 20-10-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1308[2]	Κυριακὴ ΙΑ΄ Λουκᾶ (14,16-24. Ματθ. 22,14) 13 Δεκεμβρίου 2026 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔχεις τὴν ἕκτη αἴσθησι;

«Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά» (Λουκ. 14,19)

Τὸ εὐαγγέλιο ποὺ ἀκούσατε (βλ. Λουκ. 14,16-24· Ματθ. 22,14), ἀγαπητοί μου, εἶνε μιὰ παραβολή, μία ἀπὸ τὶς ὡραῖες παραβολὲς ποὺ δίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Σ' αὐτὴν βλέπουμε ἕναν ἄρχοντα πού, γιὰ νὰ τιμήσῃ τοὺς ἄλλους, ἔκανε **τραπέζι** πλούσιο καὶ τοὺς προσκάλεσε. Καὶ ἐνῷ θὰ περίμενε κανεὶς ὅλοι νὰ σπεύσουν στὸ μεγάλο αὐτὸ δεῖπνο, περιέργως ὅλοι ἀρνήθηκαν, μὲ διάφορες **προφάσεις**.

Παραβολὴ εἶνε. Ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ ὁ Κύριος. Ποιός εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἐκεῖνος ποὺ ἑτοίμασε τὸ τραπέζι; Εἶνε ὁ Θεός, εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ποιό εἶνε τὸ τραπέζι; Εἶνε ὅλα τὰ ἀγαθά του ποὺ ἀπολαμβάνουμε. Κάθε μέρα **κοινωνοῦμε** ἀπὸ αὐτά. Δὲν ὑπάρχει δευτερόλεπτο, ποὺ νὰ μὴν κοινωνοῦμε τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Κοινωνοῦμε τοῦ ἀέρος. Ποιός τὸν ἔκανε τὸν ἀέρα; Ὁ Θεός. Κοινωνοῦμε τοῦ ἡλίου, κοινωνοῦμε τῶν ὑδάτων, κοινωνοῦμε πάσης τροφῆς. Ἡ ἀνώτερη ὅμως κοινωνία, ποὺ διαφέρει ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ὅσο τὸ χαλίκι ἀπὸ τὸ διαμάντι, καὶ δὲν λέγεται ἁπλῶς κοινωνία ἀλλὰ *θεία κοινωνία*, εἶνε τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶνε ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα. Εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός. Κάθε ψίχουλο μετὰ τὸν καθαγιασμὸ εἶνε σῶμα Χριστοῦ, εἶνε ὁ Χριστός, καὶ κάθε σταγόνα οἴνου εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶνε τὰ μεγαλεῖα τῆς πίστεώς μας.

Καὶ ὁ Χριστὸς **μᾶς προσκαλεῖ** στὴν τράπεζα. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι μένουν ἀδιάφοροι. Μιὰ μικρὴ μερίδα ἀνταποκρίνεται στὸ θεῖο προσκλητήριο· γι' αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο· *«πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»* (Ματθ. 22,14). Οἱ πολλοὶ προβάλλουν διάφορες **προφάσεις**. Ὁ ἕνας λέει ὅτι ἔχει ἀγρούς, ὁ δεύτερος ὅτι ἀγόρασε βόδια, ὁ τρίτος ὅτι ἔχει γυναῖκα καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὰ οὐράνια καὶ ἀθάνατα πράγματα.

Ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς προφάσεις θὰ πῶ λίγα λόγια μόνο γιὰ τὴ **δεύτερη πρόφασι**.

* * *

Ἐγώ, εἶπε ὁ δεύτερος καλεσμένος, ἀγόρασα **πέντε βόδια**, καὶ θέλω νὰ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω, ἂν εἶνε καλὰ γιὰ τὴ γεωργία, ἐργατικά, καματερά. Ποιόν εἰκονίζει ἄραγε αὐτός;

Οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς ἁγίας Γραφῆς λένε, ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔχει τὰ πέντε ζεύγη βοῶν εἰκονίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν κάθε ἄνθρωπο. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἔχουμε πέντε ζεύγη. Ποιά εἶνε τὰ πέντε ζεύγη; Εἶνε **οἱ πέντε αἰσθήσεις**.

Ὅλες εἶνε ἀξιόλογες, ἀλλὰ ἡ βασίλισσα τῶν αἰσθήσεων εἶνε **ἡ ὅρασις**. Τί μεγαλεῖο, τί θαυμάσιο πρᾶγμα! Καὶ μόνο τὸ μάτι φτάνει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Διότι ὅπως μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἔχει τὸν κατασκευαστή της, ἔτσι καὶ τὸ μάτι ἔχει τὸν δημιουργό του. Καὶ ἂν εἶνε ἀξιοθαύμαστη μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, πολὺ περισσότερο ἀξιοθαύμαστο εἶνε τὸ μάτι, ποὺ εἶνε τέλεια φωτογραφικὴ μηχανή. Ποιός ἔκανε τὴν ὅρασι; Ὁ Θεός.

Σπουδαία ἐπίσης εἶνε **ἡ ἀκοή**. Καὶ ἀκοῦμε, διότι ὑπάρχει ἀέρας. Ἂν ἀφαιρεθῇ ὁ ἀέρας, τίποτε δὲν θ' ἀκοῦμε, ὅσο καὶ ἂν φωνάζουμε. Θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τὰ ραντάρ. Στὴν κορυφὴ λ.χ. τοῦ Βιτσίου ὑπάρχει ραντάρ, ποὺ συλλαμβάνει τὸν ἦχο τῶν ξένων ἀεροπλάνων ἀπὸ μακριά. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τεχνητὸ ραντάρ· τὸ φυσικὸ ραντάρ, τὸ αὐτί μας, εἶνε ἀνώτερο.

Ἄλλη αἴσθησι εἶνε **ἡ ὄσφρησις**. Νιώθεις τὴν εὐωδία τοῦ κήπου. Μυστήριο πῶς συλλαμβάνεται καὶ μεταφέρεται στὸν ἐγκέφαλο τὸ αἴσθημα τῆς κάθε ὀσμῆς, καλῆς ἢ ἄσχημης.

Σπουδαία ἐπίσης αἴσθησι εἶνε **ἡ γεῦσις**. Μ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος καταλαβαίνει τὸ γλυκὺ ἢ τὸ πικρό, τὴν ποιότητα ἐν γένει τῶν τροφῶν. Καὶ διακρίνει ἀμέτρητες ποιότητες.

Καὶ πέμπτη αἴσθησι εἶνε **ἡ ἁφή**, ἡ πιὸ χον-

τρὴ ἀπ᾽ ὅλες τὶς αἰσθήσεις. Μ᾽ αὐτὴν λαμβάνουμε γνῶσι ἂν αὐτὰ ποὺ ἀγγίζουμε εἶνε μαλακὰ ἢ σκληρά, λεῖα ἢ τραχειά, ζεστὰ ἢ κρύα, καὶ πολλὲς ἄλλες πληροφορίες. Οἱ τυφλοὶ μὲ τὴν ἀφὴ μποροῦν ἀκόμη καὶ νὰ διαβάζουν!

Εὐλογία Θεοῦ εἶνε οἱ πέντε αἰσθήσεις. Ἂν στερηθῇ κάποιος μία ἀπὸ αὐτές, τότε βλέπει τὴν ἀξία της. Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε ἄνθρωπο χωρὶς τὶς πέντε αἰσθήσεις; Σκοτάδι, μοναξιά, στέρησι, κίνδυνος θὰ τὸν συνοδεύουν. Οὔτε εἰκόνα, οὔτε ἦχος, οὔτε εὐχαρίστησι, οὔτε εἴδησι, οὔτε προστασία ἀπὸ κάτι κακό, οὔτε συμμετοχὴ στὴν τράπεζα τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐμεῖς, ἐνῷ ἔχουμε τὶς αἰσθήσεις, **εἴμαστε ἀχάριστοι**. Σήμερα ὁ κόσμος μας εἶνε ἀχάριστος. Δὲν ξέρει νὰ πῇ εὐχαριστῶ, δὲν ξέρει νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό.

Αἰσθήσεις βέβαια ἔχουν **καὶ τὰ ζῷα**. Μερικὰ ζῷα μάλιστα ἔχουν αἰσθήσεις ἰσχυρότερες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἀετὸς π.χ. ἔχει ὅρασι πολὺ ἰσχυρή. Βλέπει μακριά, ψηλά· ἀντέχει νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιο κατάματα (ἐξ οὗ ἡ ἔκφρασις *ἀέτειον βλέμμα*), ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος τυφλώνεται ἂν βλέπῃ συνεχῶς τὸν ἥλιο. Τὸ σκυλὶ πάλι ἔχει δυνατὴ ἀκοὴ καὶ εὐαίσθητη ὄσφρησι, ἀνιχνεύει παντοῦ, εἶνε ὁ καλύτερος ἀστυνομικός, ἀνακαλύπτει ἐγκλήματα.

Μὴ καυχᾶσαι λοιπὸν ἐσὺ γιὰ τὶς αἰσθήσεις σου. Καὶ πρόσεχε πῶς τὶς χρησιμοποιεῖς. Διότι οἱ αἰσθήσεις πρέπει **νὰ κυβερνῶνται**. Ὅπως τὰ βόδια δὲν κάνουν χωράφι χωρὶς τὸν ζευγολάτη, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ βουκέντρα τὰ ὁδηγεῖ, ἔτσι καὶ οἱ πέντε αἰσθήσεις πρέπει νὰ ἔχουν ὁδηγό. Στὰ ζῷα οἱ αἰσθήσεις ὁδηγὸ ἔχουν τὸ ἔνστικτο, στὸν ἄνθρωπο ὅμως; Στὸν ἄνθρωπο ὁδηγός, ποὺ πρέπει νὰ κυβερνᾷ τὶς πέντε αἰσθήσεις, εἶνε ἡ ψυχή, **ὁ νοῦς**.

Πολὺ συχνὰ δυστυχῶς, ἀντὶ νὰ κυβερνοῦμε τὶς αἰσθήσεις, γινόμαστε **ἔρμαια τῶν αἰσθήσεων** καὶ κάνουμε κατάχρησι αὐτῶν. Βλέπουμε αὐτὰ ποὺ δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε, ἀκοῦμε αὐτὰ ποὺ δὲν πρέπει ν᾽ ἀκοῦμε, κ.τ.λ.. Ἀντὶ ν᾽ ἀγναντεύουμε τὴ φύσι, ν᾽ ἀκοῦμε πῶς λαλεῖ τ᾽ ἀηδόνι κ.λπ. καὶ νὰ λέμε Σ᾽ εὐχαριστῶ Θεέ μου, ἐμεῖς δὲν πᾶμε στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ βράδυ ξενυχτοῦμε στὴν τηλεόρασι γιὰ νὰ βλέπουμε ἐκεῖ τὰ αἴσχιστα καὶ νὰ λυποῦμε τὸν Κύριό μας. Ἀφ᾽ ὅτου μάλιστα παρουσιάστηκε καὶ τὸ βίντεο, τὸ κακὸ ἔγινε ἀνεξέλεγκτο. Ἕνας παπᾶς ἀκριτικοῦ χωριοῦ ἦρθε ἀπὸ τὰ σύνορα στὴ μητρόπολι κλαμένος. Τί νὰ σοῦ πῶ, πάτερ, μοῦ λέει, πάει ξωφλήσαμε. Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτα. Τοὺς λέω νὰ ἔρθουν στὴν ἐκκλησία. Πάω ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι, τοὺς χτυπῶ τὴν πόρτα. –Ἐλᾶτε, τοὺς λέω. –Ἔχουμε δουλειές, ἀπαντοῦν. Ἔφερε κάποιος ἀπὸ τὴ Γερμανία ἕνα βίντεο, καὶ πᾶνε ὅλοι ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα καὶ κοιτάζουν ἐπὶ ὧρες αἰσχρότατα πράγματα… Μάτια γιὰ ἄθλια θεάματα ἔχουμε, μάτια γιὰ τὸ Θεὸ δὲν ἔχουμε. Αὐτιὰ γιὰ θεῖα λόγια δὲν ἔχουμε, αὐτιὰ γιὰ ὕβρεις καὶ βλαστήμιες κ.λπ. ἔχουμε. Νὰ κυβερνοῦμε λοιπὸν τὶς αἰσθήσεις. Κυβερνήτης τῶν αἰσθήσεων, ὅπως εἴπαμε, εἶνε ὁ νοῦς. Ὅπως ὁ ζευγολάτης κυβερνάει τὰ βόδια, ἔτσι κ᾽ ἐμεῖς πρέπει νὰ κυβερνοῦμε τὶς αἰσθήσεις.

* * *

Τελειώνω, ἀγαπητοί μου. Εἴπαμε ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες γιὰ τὶς αἰσθήσεις ποὺ ἔχουμε καὶ νὰ τὶς κυβερνοῦμε ὅπως πρέπει. Ἀλλ᾽ ἂν ἀρκεσθοῦμε μόνο στὶς πέντε αἰσθήσεις, θὰ εἴμαστε σὰν τὰ ζῷα, ἀφοῦ κι αὐτὰ πέντε αἰσθήσεις ἔχουν. Στὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς τῶν πέντε αἰσθήσεων, ὑπάρχει καὶ μία ἔκτη αἴσθησις· ἂν λείπῃ αὐτή, ὁ ἄνθρωπος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ κτῆνος. Ποιά εἶνε ἡ ἔκτη αἴσθησις; Εἶνε **ἡ πίστις**. Πιστεύεις; Τότε ἔχεις μία αἴσθησι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ὅρασι, τὴν ἀκοή, τὴν ὄσφρησι, τὴ γεῦσι, τὴν ἁφή. Τότε βλέπεις, ἀκοῦς, ὀσφραίνεσαι, γεύεσαι καὶ ἀγγίζεις μία ἄλλη πραγματικότητα. Ὦ Θεέ μου, χάρισέ μας τὴν ἔκτη αὐτὴ αἴσθησι, γιὰ νὰ μὴν περιοριζώμαστε στὶς ζῳώδεις αἰσθήσεις, ἀλλὰ νὰ αἰσθανώμαστε ὅτι ὑπάρχει κ᾽ ἕνας ἄλλος κόσμος. Ἐὰν ἔχουμε αὐτὴ τὴν αἴσθησι, τότε ἔχουμε κεραία ἐπικοινωνίας μὲ τὸν κόσμο τοῦ οὐρανοῦ.

Πίστεψε, ἀγαπητέ, στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τότε θὰ δῇς ὁράματα, θ᾽ ἀκούσῃς φωνές, θ᾽ ἀγγίξῃς καὶ θὰ γευθῇς πράγματα μεγάλα καὶ θαυμαστά, θὰ αἰσθανθῇς τὸ ἄρωμα οὐρανοῦ. *«Γεύσασθε καὶ ἴδετε…»* (Ψαλμ. 33,9). Πλησίασε ἰδίως τὴν θεία κοινωνία. Ὄχι ἀδιάφορα, ἀλλὰ **μὲ πίστι** ἀκράδαντη ὅτι εἶνε ὁ Χριστός. Πλησίασε καὶ **κοινώνησε μὲ καθαρὴ καρδιά**, καὶ τότε θὰ αἰσθανθῇς τὸ μεγαλεῖο. Ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ ν᾽ ἀποκτήσουμε τὴν ἔκτη αἴσθησι, τὴν πίστι ποὺ εἶχαν οἱ πρόγονοί μας. Ἐκεῖνοι, τὰ φτωχαδάκια ἐκεῖνα ποὺ ζοῦσαν στὸν Πόντο, στὴ Μικρὰ Ἀσία, στὴ Μακεδονία μας, πίστευαν. Ἂν ἔχουμε κ᾽ ἐμεῖς πίστι, θὰ βλέπουμε τὰ ὡραῖα, θ᾽ ἀκοῦμε τὰ ὡραῖα, θὰ αἰσθανώμαστε τὰ ὡραῖα, θὰ ζοῦμε σ᾽ ἕνα κόσμο ἀφάνταστης **ὡραιότητος**.

Εἴθε ὁ Κύριος, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν **ἔκτη αἴσθησι**, μὲ τὴν ὁποία θὰ βλέπουμε τὸν μακάριο καὶ ἀθάνατο κόσμο· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 17-12-1989 μὲ ἄλλο τίτλο. Καταγραφὴ καὶ μικρὴ σύντμησις 17-12-2006, ἐπανέκδοσις 20-10-2026.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2770	Κυριακὴ π.Χρ. Γεννήσεως (Ματθ. 1,1-25) 20 Δεκεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Μὴ δίνετε σημασία στὰ ὄνειρα

«Ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ…» (Ματθ. 1,20)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, πολλὰ ὀνόματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 1,1-25). Αὐτοὶ εἶνε **οἱ κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Κυρίου** ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τί θὰ πῇ «κατὰ σάρκα πρόγονοι»;

* * *

Ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. **Εἶνε Θεός**. Καὶ ἐὰν οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι δὲν τὸ παραδέχωνται, καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ φωνάξουν ὅτι, Εἶνε Θεός! Καί, ὡς Θεὸς ποὺ εἶνε, δὲν ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ. Προτοῦ ἀκόμα γίνουν τὰ ἄστρα, ὁ ἥλιος, ἡ Γῆ, ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπουμε, ὁ Χριστὸς ὑπῆρχε. Ἐπαναλαμβάνω· **Δὲν ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ὁ Χριστὸς νὰ μὴν ὑπάρχῃ**. Εἶνε τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος· Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα· ἁγία Τριάς, ἐλέησον τὸν κόσμον!

Εἶνε λοιπὸν Θεὸς ὁ Χριστός, καὶ ὡς Θεὸς δὲν ἔχει ἀρχή, **εἶνε ἄναρχος**. Ἐπιμένω, τὸ θέμα εἶνε λίγο δύσκολο· δὲν μπορῶ ἐδῶ νὰ τὸ ἀναπτύξω θεολογικῶς. Ἐμεῖς λέμε, ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἐποχὴ ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὁ Χριστός. Αἱ **χιλιασταὶ** λένε, ὅτι ἦταν κάποτε ἐποχὴ ποὺ ὁ Χριστὸς δὲν ὑπῆρχε. Πρῶτα, λένε, ἦταν ὁ Θεὸς καὶ μετὰ ἀπὸ κάποιο χρόνο γεννήθηκε ὁ Χριστός. Ὄχι! συγχρόνως, μαζί· **ἅμα Πατήρ, ἅμα Υἱός**. Ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τὸν ἥλιο ἀπὸ τὴν ἀκτῖνα, γιατὶ ἀκτῖνες εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἥλιος, ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ χωρίσουμε τὸν Πατέρα ἀπὸ τὸν Υἱό. Εἶνε ἄναρχος, εἶνε σὰν τὸν κύκλο· ὅπως ὁ κύκλος δὲν ἔχει ἀρχή, δὲν μπορεῖς νὰ πῇς ποῦ ἀρχίζει, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς εἶνε ἄναρχος.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς εἶνε ἄναρχος, ἄχρονος, ἐκτὸς χρόνου, ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ κατέβηκε ἐδῶ στὸν κόσμο καὶ πῆρε σάρκα ἀνθρώπινη, ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ μπαίνει μέσα στὸ χρόνο, μέσα στὸ πλαίσιο τῆς Ἱστορίας, μέσα στὰ ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ κόσμου. Ὡς ἄνθρωπος γεννήθηκε σὲ ὡρισμένο χρόνο, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. Ὅπως ἐσεῖς γεννηθήκατε στὸν Περδίκκα καὶ ἄλλος γεννιέται στὴ Φλώρινα, ἔτσι ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἡ γέννησίς του ὅμως διαφέρει ἀπὸ τὴ δική μας· διότι ἡ δική μας συντελεῖται κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους ποὺ ἔθεσε ὁ Δημιουργός, ἐνῷ **ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε ὑπερφυσική, μυστήριο μεγάλο**. Δὲν ξανακούστηκε, οὔτε θὰ ξανακουστῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, γυναίκα παρθένος νὰ γεννήσῃ παιδὶ χωρὶς ἄντρα. Πῶς;

Οἱ πατέρες λένε· ὅπως ὁ ἥλιος περνάει τὸ τζάμι χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ καὶ φωτίζει τὸ δωμάτιο, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς πέρασε ἀπὸ τὸ πάναγνο σῶμα τῆς Παρθένου, χωρὶς νὰ κάνῃ καμμία ζημιὰ στὴν παρθενία της. Αὐτὸ διδάσκουν οἱ πατέρες· **ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ εἶνε** παρθένος πρὸ τοῦ τόκου, παρθένος κατὰ τὸν τόκο, παρθένος μετὰ τὸν τόκο, **ἀειπάρθενος**. Τὸ μεγαλεῖο της εἶνε ἀπερίγραπτο.

Γεννήθηκε λοιπὸν ἐκ Παρθένου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτό, τὸ νὰ γεννήσῃ παρθένος, ἦταν ἀπαράδεκτο ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σκέψι, προσέκρουε στὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ θὰ ἦταν **πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ βρεθῇ μιὰ παρθένος ἔγκυος** μέσα στὴ μικρὴ κοινωνία τοῦ χωριοῦ της, γι' αὐτὸ ἡ θεία Πρόνοια ἀσφάλισε τὴν Παρθένο τάσσοντας δίπλα της ἕναν δίκαιο ἅγιο ἄνδρα, τὸν Ἰωσήφ.

Ὅταν ὅμως **ὁ Ἰωσὴφ** εἶδε ὅτι ἡ Παρθένος εἶνε ἔγκυος, **ταράχτηκε**, ὁ νοῦς του πῆγε στὸ κακό. Ὑποψιάστηκε ἀμέσως, ὅτι ἡ Παρθένος παρεξέκλινε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο καὶ ἔχει δημιουργήσει ἄνομες σχέσεις.

Ὁ νόμος ἦταν αὐστηρός. Ὅποιο κορίτσι παντρευόταν ἔπρεπε νά 'νε 100% παρθένο. Ἂν τυχὸν πιανόταν κορίτσι νὰ μὴν εἶνε παρθένο, τότε μαζευόταν ὅλο τὸ χωριό, τὴν ἔβγαζαν ἔξω, καὶ ὅλοι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ἔπαιρναν πέτρες καὶ τὴ λιθοβολοῦσαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ πόρνη καὶ μοιχὸς μέσα στὰ σπίτια τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ παρθενία ὄχι μόνο στὸν Ἰσραὴλ ἀλλὰ **καὶ στὴν Ἑλλάδα** ἦταν σὲ μεγάλη τιμή. Καὶ σ' ἐμᾶς μόνο ἀνήθικοι περιφρονοῦν τὴν παρθενία, ἡ ὁποία εἶνε ἀνεκτίμητο ἐφόδιο τῆς γυναικός. Γυναίκα ποὺ ἐκουσίως, μὲ συγκατάθεσί της, ἔχασε τὴν παρθενία της, νιώθει τύψεις. Οἱ Ἕλληνες τιμοῦμε τὴν παρθενία· μόνο ἔθνη βάρβαρα, ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὴν ἀξία τῆς παρθενίας, τὴν περιφρονοῦν. Ἐμεῖς τιμοῦμε τὴν Ἀειπάρθενο καὶ τῆς ψάλλουμε τὸν ὕμνο *«Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου…»* (Ἀκολ. Χαιρετ. τέλ.). Εἶνε τόλμη καὶ ἀσέβεια κάποιων μοντέρνων νὰ περιφρονοῦν αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τοῦ γένους μας.

Ταράχτηκε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ· καὶ τότε εἶδε *«κατ' ὄ-*

ναρ», στὸ ὄνειρό του (Ματθ. 1,20), ἄγγελο νὰ τοῦ λέῃ· Μὴ φοβηθῇς· τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ δὲν προέρχεται ἀπὸ ἄντρα, ἀπὸ φυσικὴ σχέσι· προέρχεται ἀπὸ ὑπερφυσικὴ ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ. Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο ὁλόκληρο (βλ. ἔ.ἀ. 1,19-21). Ἔτσι **ὁ Ἰωσὴφ ἡσύχασε**.

* * *

Κατὰ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ποὺ μνημονεύει τοὺς **προγόνους τοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα**, ἡ γενιὰ τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ ἡ γενιὰ τοῦ Ἰωσὴφ ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Δαυίδ.

Κανείς δὲν γεννιέται ἀπὸ βράχο. Καὶ ὁ Χριστὸς ὡς ἄνθρωπος, γεννήθηκε σὲ ὡρισμένο χρόνο ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία· καὶ τὰ ὀνόματα αὐτὰ ποὺ ἀκοῦμε εἶνε τῶν προγόνων του κατὰ σάρκα. Ὅπως ἐσᾶς σᾶς γέννησε ὁ πατέρας σας, ἐκεῖνον ὁ παπποῦς σας, κ' ἐκεῖνον ὁ προπάππος σας, καὶ προχωροῦμε πρὸς τὰ πίσω σὰν μιὰ ἁλυσίδα. **Ἡ ἀνθρωπότης εἶνε ἕνα δέντρο**· ρίζα του εἶνε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦμε ὅλη ἡ ἀνθρωπότης. Καὶ ὅπως ἡ ρίζα βγάζει κλαδιὰ καὶ φύλλα, ἔτσι ἐμεῖς εἴμαστε ἕνα φυλλαράκι.

Τὰ ὀνόματα ποὺ ἀναφέρονται βεβαιώνουν ὅτι **ὁ Χριστὸς εἶνε καὶ ἄνθρωπος**. Διότι ὑπῆρξαν καὶ αἱρετικοὶ ποὺ ἔλεγαν, ὅτι ὄχι πραγματικὰ ἀλλὰ φαινομενικὰ ἦταν ἄνθρωπος. Ὄχι. Ἦταν Θεὸς καὶ ἄνθρωπος. Ὅπως ἐμεῖς εἴμαστε δύο πράγματα, σάρκα καὶ πνεῦμα, σῶμα καὶ ψυχὴ –καὶ εἶνε μυστήριο πῶς τὰ δύο ἀνόμοια αὐτὰ στοιχεῖα εἶνε ἑνωμένα–, κατὰ παρόμοιο τρόπο στὸν Χριστὸ ὑπάρχει ἡ μυστηριώδης ἕνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὁ Θεάνθρωπος.

Λένε οἱ Πατέρες τὸ ἑξῆς παράδειγμα. Ὅπως τὸ **σίδερο** τὸ βάζουμε μέσα στὴ **φωτιὰ** καὶ δὲν ἀλλάζει, ἀλλὰ ἑνώνεται μὲ τὴ φωτιὰ καὶ γίνεται κατακόκκινο, ἔτσι καὶ τὸ σῶμα ποὺ πῆρε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν Παρθένο ἑνώθηκε μὲ τὴ θεότητα καὶ ἔγιναν ἕνα· τὸ σίδερο ἑνωμένο μὲ τὴ φωτιὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς ἑνωμένος μὲ τὸ πῦρ τῆς θεότητος.

* * *

Τώρα ἔρχομαι σ' ἕνα πρακτικὸ θέμα, ποὺ θέλω νὰ προσέξετε. Ὅταν ἡ Παρθένος Μαρία βρέθηκε ἔγκυος, θά 'πρεπε νὰ λιθοβοληθῇ. Ἀλλά, δίκαιος ἄνθρωπος ὁ σύζυγός της ὁ Ἰωσήφ, δὲν θέλησε νὰ τὴν διαπομπεύσουν. Εἶχε ἡσυχάσει πλέον – πότε; Ὅταν πῆρε τηλεγράφημα. Ἀπὸ ποῦ; Ἀπ' τὸν οὐρανό. Ποιό ἦταν τὸ τηλεγράφημα; **Τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε**. Τὸ ὄνειρο εἶνε τηλεγράφημα. Τὰ ὄνειρα εἶνε μιὰ ἀπόδειξις, ὅτι ὑπάρχει ψυχή. Μεγάλο θέμα αὐτό, ποὺ δὲν εἶνε ἡ ὥρα νὰ τὸ ἀναπτύξουμε. Ὁ Ἰωσὴφ λοιπὸν πῆρε τηλεγράφημα. Ἄγγελος ἀπὸ ψηλὰ πέταξε καὶ τοῦ εἶπε· Μὴ φοβᾶσαι· τὸ Παιδίον δὲν εἶνε ὅπως τὰ νόθα, ποὺ γεννοῦν γυναῖκες ταλαίπωρες, ἀλλὰ ἔχει θείαν προέλευσιν καὶ σκοπὸν ἄνωθεν· αὐτὸ θὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Τότε ἡσύχασε πλέον.

Θὰ μοῦ πῆτε· Κ' ἐγὼ βλέπω ὄνειρα· εἶνε τὸ ἴδιο; Ὄχι, ὑπάρχει διαφορά. Ἄλλο τὸ ὄνειρο ποὺ εἶδε ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἄλλα αὐτὰ ποὺ βλέπουμε ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί. Ἄλλο τὸ διαμάντι, ἄλλα τὰ κάρβουνα. Μὴ μοῦ λές, Εἶδε ὄνειρο ὁ Ἰωσήφ, εἶδα κ' ἐγώ, καὶ ἄρα βρισκόμαστε στὸν ἴδιο παρανομαστή. Ὑπάρχει διαφορά. Αὐτὰ ποὺ βλέπουμε ἐμεῖς δὲν κατατάσσονται σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν θεϊκὴ τὴν προέλευσι.

Τὰ δικά μας ὄνειρα ἐξηγοῦνται πρῶτα - πρῶτα ψυχολογικῶς. Εἶνε γεγονός, ὅτι βλέπουμε πράγματα τὰ ὁποῖα μᾶς συγκινοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα· διατελοῦμε κάτω ἀπὸ τὸ κράτος διαφόρων ἐντυπώσεων τῆς ἡμέρας. Ὁ πεινασμένος λ.χ. βλέπει καρβέλια, ὁ διψασμένος βλέπει ποτάμια, ὁ φτωχὸς βλέπει λίρες… Καθένας βλέπει ὄνειρα σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους καὶ ἐπιθυμίες του. Καὶ ὑπάρχουν –ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ– καὶ ὄνειρα ποὺ **παρουσιάζεται ὁ σατανᾶς ὡς ἄγγελος μὲ φτερά**· εἶνε ὁ μεγαλύτερος μασκαρᾶς καὶ ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα ποὺ ἀπὸ τὰ ὄνειρα ἄνθρωποι καταστράφηκαν. Προχτὲς ἦρθε ἕνας ἀπὸ τὴ Γερμανία. Τὸν εἶδα ταραγμένο. –Δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω, λέει. Βλέπω ὄνειρο, βλέπω τὸν ἅγιο Νικόλαο, τὸν ἅγιο Γεώργιο, καὶ τί θὰ κάνω· μοῦ 'δωσε ἐντολὴ ὁ ἅγιος Γεώργιος νά 'ρθω νὰ σοῦ πῶ νὰ κάνῃς τὸ ἑξῆς… Τὸν ἄκουσα μία ὥρα. Μετὰ τοῦ ἀνοίγω τὴ Γραφή. –Θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς; –Ναί, λέει. –Ἔ, ἄκουσέ με· ***«Πολλοὺς ἐπλάνησαν τὰ ἐνύπνια»*** (Σ. Σειρ. 34,7). Πρόσεξε καλά, μήπως τὸ ὄνειρο ποὺ βλέπεις δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Θεὸ ἀλλὰ εἶνε ἀπὸ τὸν διάβολο.

Καὶ σήμερα πολλοὶ εἶνε **ὁραματισταί, ὁραματίστριες**. Ὁ ἕνας λέει ὅτι βλέπει τὸν ἅγιο Νικόλαο, ὁ ἄλλος τὸν ἅγιο Γεώργιο, ὁ ἄλλος τὴν Παναγία… Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα, μὲ ῥωτοῦσαν· –Ἐσύ, πάτερ, δὲν βλέπεις ὄνειρα; Λέω· –Ἐγώ, παιδάκι μου, εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ δὲν βλέπω, ἐσεῖς ποὺ εἶστε ἅγιοι βλέπετε τὴν Παναγία. Τί θέλω νὰ πῶ· **πρέπει νὰ προσέξουμε**. Μέσ' στὰ χίλια ὄνειρα, μέσα στὸ ἕνα ἑκατομμύριο ὄνειρα, ἕνα εἶνε σὰν τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰωσήφ. Λοιπόν, μὴν πιστεύεις στὰ ὄνειρα καὶ μὴν ἀνησυχεῖς καὶ ταράζεσαι. Σπανίως ἕνα ὄνειρο μπορεῖ νὰ εἶνε ἐκ Θεοῦ.

Νὰ ἐξετάζουμε, ἀκόμη, καὶ **ποιός εἶνε ἐκεῖνος ποὺ λέει πὼς εἶδε κάτι**. Κάποτε ἦρθε μιὰ γυναίκα καὶ μοῦ λέει· –Ἐγὼ εἶδα τὴν Παναγία… Ἐξέτασα ἀπὸ 'δῶ - ἀπὸ 'κεῖ, καὶ τί εἶδα· αὐτὴ συζοῦσε παρανόμως. Εἶνε δυνατὸν γυναίκα ποὺ καταπατεῖ θείους καὶ ἀνθρώπινους νόμους, νὰ δῇ κάτι θεϊκό; Αὐτὰ εἶνε πλαστογραφία, ἀπάτη, ἐνέργειες τοῦ διαβόλου.

Θέλεις, παιδί μου, νὰ δῇς τί θὰ γίνῃ; νὰ μάθῃς γιὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου ὕστερα ἀπὸ δέκα, εἴκοσι, ἑκατό, χίλια χρόνια; θέλεις νὰ βρῇς ἕνα κλειδὶ ποὺ ἀνοίγει τὰ μεγάλα μυστήρια; Ὑπάρχει τέτοιο κλειδί, ποὺ σοῦ ἀνοίγει τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει φόβος, εἶνε 100% ἡ ἀλήθεια· δὲν ὑπάρχει σκουριά, εἶνε χρυσάφι, καθαρὸς κόσμος, αἰώνιος· **εἶνε ἡ ἁγία Γραφή**. Πάρτε στὰ χέρια σας τὴ Γραφή, διαβάστε την ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· κι ἅμα τὴ διαβάσετε, δὲν ἔχετε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ ὄνειρα οὔτε ἀπὸ ἄλλες ἐξηγήσεις.

* * *

Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ. **Δῶστε τὴν καρδιά σας στὸ Χριστό**. Πιάστε τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι ὀνειροκρίτες, ὄχι μάγια· κάψτε τα αὐτὰ τὰ πράγματα. Πάρτε στὰ χέρια σας τὰ ἅγια Εὐαγγέλια, διαβάζετέ τα. Ἐκεῖ εἶνε ὅλα 100% ἀληθινά, σωστά, προφητικά, σωτήρια γιὰ τὸν ἄνθρωπο· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἀναλήψεως Κυρίου Περδίκκα - Ἑορδαίας τὴν 24-12-1972 τὸ πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 4-11-2026.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,
μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2773	Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν 27 Δεκεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἕνας πλούσιος ἔγινε φτωχὸς

«Γινώσκετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι᾽ ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε» (Β΄ Κορ. 8,9)

Ἑορτάζουμε, ἀγαπητοί μου, τὴ μεγάλη **ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων**, τὴ ῥίζα καὶ *μητρόπολι* τῶν ἑορτῶν, ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Εἰς Φιλογ. Ἑ. Π. Migne 48,752).

Πῶς ὅμως ἑορτάζουμε; Ἐὰν ὑπῆρχε μηχάνημα ποὺ νὰ μετρᾷ τὶς ἁμαρτίες ποὺ γίνονται, θὰ βλέπαμε ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἔξαρσι τῆς ἁμαρτίας εἶνε τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτές. Ἐὰν κάποιος εἰδωλολάτρης ἀνασταινόταν, θὰ ἔβλεπε ὅτι ὁ σημερινὸς τρόπος ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων ἑορτῶν μας δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν τρόπο ἐκείνων τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρῶν.

Λέμε, ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶνε ἡ μεγάλη ἑορτή, ἡ ῥίζα τῶν ἑορτῶν· **γιὰ ποιό θέμα ὅμως μιλᾶνε** τὶς ἡμέρες αὐτὲς οἱ γλῶσσες τῶν Χριστιανῶν; Μιλοῦν γιὰ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Κύριο; Μιλοῦν γιὰ χίλια δυὸ ἄλλα…

Ἀλλ᾽ ἂς ἀφήσω γιὰ λίγο τὸν ἐλεγκτικὸ λόγο καὶ ἂς μιλήσω ἐδῶ ἐποικοδομητικῶς γιὰ τὸν Θεὸν Λόγον, ποὺ κατὰ τὴν προφητεία εἰσώρμησε *«εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας* (=δυστυχισμένης) *γῆς»* (Σ. Σολ. 18,15). Ἀφορμὴ παίρνω ἀπὸ μία φράσι τοῦ χωρίου *«Γινώσκετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι* ***δι᾽ ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε***». Εἶνε λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου (**Β΄ Κορ. 8,9**), ὁ ὁποῖος ἐμβάθυνε στὸ μυστήριο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

* * *

• Διάβαζα στὴν ἱστορία τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ τὸ ἑξῆς. Στὸ Κρεμλῖνο ζοῦσε ἕνας **βασιλεὺς - τσάρος**, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς καταστάσεως τοῦ λαοῦ του. Μία ἡμέρα λοιπὸν ἔβγαλε τὸ τσαρικὸ στέμμα, ἄφησε γένεια, ἐσβόλωσε μὲ καπνιὰ τὸ πρόσωπό του, φόρεσε τὰ ῥοῦχα ἑνὸς ζητιάνου καὶ ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὴν ἀχανῆ χώρα του. Ὅπου τὸν ἔβλεπαν ἔτσι, κανένα σπίτι δὲν ἄνοιγε νὰ τὸν δεχτῇ. Βαδίζοντας **νύχτωσε κοντὰ σὲ μιὰ καλύβα**. Χτυπάει καὶ παραδόξως τοῦ ἀνοίγουν. Τὸν δέχτηκαν καὶ τὸν φιλοξένησαν. Ἄναψαν φωτιά, στέγνωσαν τὰ ῥοῦχα του, τοῦ ἔδωσαν φαγητό, τοῦ ἔστρωσαν κρεβάτι, μ᾽ ἕνα λόγο τοῦ πρόσφεραν κάθε περιποίησι. Αὐτὸς σκεπτόταν· Γιά κοίτα τί **εὐγενικὲς καρδιὲς** ὑπάρχουν στὸ λαό μας! Τὸ πρωὶ σηκώθηκε καὶ τοὺς ἀποχαιρέτησε χωρὶς νὰ φανερώσῃ ποιός εἶνε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἀφοῦ γύρισε στὸ παλάτι του, ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ὑπασπιστάς του νὰ πᾶνε στὴν καλύβα ἐκείνη ποὺ τὸν φιλοξένησε. Φτάνει **ἡ βασιλικὴ ἀποστολὴ καὶ βρίσκει τὴν καλύβα**. Ὁ τσάρος, λένε, ἀμείβοντας τὴν εὐγενικὴ καρδιά σας, σᾶς στέλνει ἕνα τσουβάλι ῥούβλια, τρία ἁμάξια γεμᾶτα δῶρα, καὶ ὁρίζει· στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ χτιστῇ λαμπρὸ οἴκημα, γιὰ νὰ θυμίζῃ, πρῶτον τί μέγαλο πρᾶγμα εἶνε ἕνας ἡγεμόνας νὰ ταπεινώνεται, δεύτερον ὅτι μέσα στὴ λάσπη τῆς κοινωνίας ὑπάρχουν καὶ καρδιὲς - διαμάντια, καὶ τρίτον ὅτι ὁ τσάρος γνωρίζει νὰ ἀμείβῃ τοὺς ἀληθινοὺς ἀνθρώπους.

Ὅλοι προσέξατε τὴν ἱστορία καὶ **σᾶς ἐντυπωσίασε**. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωσι αὐτό. Ἐμένα μὲ ἐντυπωσιάζει ὅτι **ὁ Βασιλεὺς** τῶν βασιλευόντων καὶ **Κύριος** τῶν κυριευόντων, αὐτὸς *«ἔκλινεν οὐρανοὺς καὶ* ***κατέβη***» (Β΄ Βασ. 22,10. Ψαλμ. 17,10) **στὴν καλύβη - Γῆ** μας. Γεννήθηκε ὑπὸ τὶς πλέον ταπεινὲς συνθῆκες, σ᾽ ἕνα στάβλο. Καὶ ποιά ὑπῆρξε ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντί του; **Ἀχαριστία**.

• Στὸ Ἰόνιο κάποιος ἄλλος βασιλεὺς ἀποχαιρέτισε τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ του καὶ ἔφυγε. Ἔλειψε 20 χρόνια. Εἶνε ὁ **Ὀδυσσεύς**. Ὅταν ἐπέστρεψε ποιός τὸν ἀναγνώρισε; Ὄχι ἄνθρωπος. Πῆγε στὸ μαντρί του κ᾽ ἐκεῖ ἕνα σκυλί, γερασμένο πιὰ κι αὐτό, κούνησε τὴν οὐρά του.

Κάτι τέτοιο ἔγινε καὶ μὲ τὸ **Νήπιο τῆς Βηθλεέμ**. Τὰ ζῷα στὴ φάτνη τὸν γνώρισαν. Καὶ τὰ δέντρα, λέει μιὰ παράδοσι, ὅταν περνοῦσε ἡ Παναγία, ἔγερναν τὶς κορυφές των σὰν νὰ λένε· *«Δεῦτε προσκυνήσωμεν Χριστῷ…»*.

Μόνο **ὁ ἄνθρωπος μένει ἀσυγκίνητος** ἐμπρὸς στὸ ὑπερφυὲς μυστήριο τοῦ Θεανθρώπου. Μένει ὅμως καὶ **ἀσυναίσθητος ἐμπρὸς στὴν ἀνάγκη** τοῦ συνανθρώπου του. Τὸ γεγονὸς τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ὑπενθυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μὲ ἀφορμὴ μία ἀνάγκη ποὺ ἀνέκυψε τότε μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἐδῶ **εἰσέρχομαι στὴν ἑρμηνεία τοῦ χωρίου**.

* * *

Κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ πίστεψαν στὸ Χριστὸ πολλοὶ Ἑβραῖοι. Αὐτοὶ ὅμως ἔπεσαν στὴ δυσμένεια τῶν ἄλλων πατριωτῶν τους, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μῖσος τοὺς ἄφηναν νηστικοὺς στοὺς δρόμους. Τὸ ἔμαθε **ὁ Παῦλος καὶ κήρυξε ἔρανο** σὲ ὅλες τὶς ἐκκλησίες τῆς οἰκουμένης. Καὶ ξέρετε ποιοί ἔδωσαν τὰ περισσότερα; Οἱ πιὸ φτωχοί! οἱ **Μακεδόνες**.

Ἡ Μακεδονία εἶνε τὸ πλουσιώτερο μέρος τῆς χώρας μας. Ἐὰν τὴν ἀξιοποιήσουμε καὶ τὴν καλλιεργήσουμε καταλλήλως, ἡ Μακεδονία φτάνει νὰ θρέψῃ ὅλο τὸν πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος. Τότε ὅμως οἱ Μακεδόνες, **ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους, ἦταν φτωχοί**· οἱ κατακτηταὶ εἶχαν πάρει τὰ πάντα. Καὶ ὅμως αὐτοί, οἱ φτωχότεροι ἀπ' ὅλους, μπῆκαν στὸν ἔρανο *«αὐθαίρετοι»*, αὐτοπροαιρέτως, καὶ ἔδωσαν *«ὑπὲρ δύναμιν»* παραπάνω ἀπ' ὅσο μποροῦσαν (Β' Κορ. 8,3-4). Τὸ **παράδειγμα** αὐτὸ προβάλλει ὁ ἀπόστολος **πρὸς μίμησιν** στοὺς ἄλλους Χριστιανούς, τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου, ποὺ ἦταν εὐκατάστατοι. Οἱ **Κορίνθιοι** εἶχαν πλοῦτο καὶ ζοῦσαν μὲ πολυτέλεια. Σ' αὐτοὺς γράφει καὶ προβάλλει τὸ παράδειγμα τῶν Μακεδόνων, σὰν νὰ λέῃ· Προσέξτε, θὰ γίνῃ ἔρανος καὶ στὴν Κόρινθο. Μὴ μὲ ντροπιάσετε. Νὰ δώσετε στὸν ἔρανο γενναιόδωρα (βλ. Β' Κορ. 7,14· 9,4).

Ἀλλὰ καὶ ἂν λείψουν, λέει, ὅλα τὰ ἀνθρώπινα παραδείγματα, φτάνει ἕνα, **τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Κυρίου**· ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς *«δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε»*. Δικά του εἶνε τὰ σύμπαντα. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ κατεῖχε τὰ πάντα ἦλθε ἀνάμεσά μας καὶ δὲν εἶχε τίποτε! **Ἐπτώχευσε αὐτὸς καὶ ἔκανε ἐμᾶς πλουσίους**.

–Πλουσίους; θὰ πῇ κάποιος· ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε εἰσιτήριο, πῶς ἐγὼ εἶμαι πλούσιος;

Πράγματι ὡρισμένοι γνωρίζω ὅτι ἔρχονται ἀπὸ τὰ Τουρκοβούνια ἐδῶ μὲ τὰ πόδια ν' ἀκούσουν τὸ κήρυγμα, διότι δὲν ἔχουν χρήματα νὰ πάρουν τὸ λεωφορεῖο. Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶ· Τὰ Χριστούγεννα ἐσεῖς δὲν κοινωνεῖτε τὰ ἄχραντα μυστήρια; Ξέρετε τί σημαίνει θεία κοινωνία; Θέλετε νὰ τὸ δῆτε; Στὸ Μεσολόγγι, στὸν δῆμο, ὑπάρχει ἕνας πίνακας ποὺ παριστάνει τὴν **τελευταία θεία κοινωνία τῶν Μεσολογγιτῶν**. Μὲ δάκρυα οἱ «ἐλεύθεροι πολιορκημένοι» μετέλαβαν τὰ ἄχραντα μυστήρια. Ἔ λοιπόν, σοῦ λέγω, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ μαργαρῖται τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ οἱ σταγόνες τοῦ τιμίου αἵματος τῆς θείας κοινωνίας ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ὑδρόγειο σφαῖρα ἀπὸ πολύτιμους λίθους. Ὅταν κοινωνᾷς, εἶσαι πλουσιώτερος ἀπὸ τὸ Νιάρχο καὶ τὸν Ὠνάση. **Ἡ ψυχή σου** ἐκείνη τὴν ὥρα **εἶνε γαλαξίας καὶ οὐρανός**.

Ἔχοντας λοιπὸν μπροστά μας αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Χριστοῦ **ἂς γίνουμε μιμηταί του**. Ὁ Χριστὸς ἀγαπᾷ τοὺς φτωχούς· ἀγαπᾷ ὅμως περισσότερο ξέρετε ποιούς; ἐκείνους ποὺ **ἦταν πλούσιοι καὶ ἐκουσίως ἔγιναν φτωχοί**, ὅπως ὁ Ἴδιος· αὐτοὶ τοῦ μοιάζουν περισσότερο. **Ὑπῆρξαν** στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας **τέτοιοι Χριστιανοί;** Ὑπῆρξαν. Σᾶς ἀναφέρω λίγες περιπτώσεις.

• Ὁ **μέγας Ἀντώνιος** στὴν Αἴγυπτο. Εἶχε μεγάλη περιουσία, κ' ἔδωσε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του.

• Στὴν Καισάρεια ὁ **μέγας Βασίλειος**. Ἦταν πλούσιος, ἔγινε φτωχός, καὶ μὲ χρήματα δικά του καὶ τοῦ λαοῦ ἔκτισε τὴν περίφημη Βασιλειάδα. Οἱ τσέπες του ἦταν πάντα ἀδειανές.

• Πλούσιες ἦταν ἡ **ἁγία Μελάνη** στὴ Ῥώμη (ἑορτάζει 31 Δεκεμβρίου), ἡ **διακόνισσα Ὀλυμπιὰς** στὸ Βυζάντιο, ποὺ δαπάνησαν τὶς περιουσίες τους γιὰ ἱεροὺς σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐμεῖς νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνη. **Τί ἐλεημοσύνη; Εἶνε πολλῶν εἰδῶν**. Ὑπάρχει ἐλεημοσύνη *λῃστρική* (κλέβει κάποιος χίλια φράγκα, δίνει ἕνα, καὶ λέει ὅτι ἐλεεῖ). Ὑπάρχει ἐλεημοσύνη *ἐμπορική* (δίνω πέντε, γιὰ νὰ πάρω δεκαπέντε). Ὑπάρχει ἐλεημοσύνη *ἀναγκαστική* (δίνει κάποιος, ἀλλὰ δυσανασχετεῖ, γκρινιάζει). Στὸ Θεὸ τί ἀρέσει; ἡ ἐλεημοσύνη ***μὲ προθυμία, χαρὰ καὶ ἁπλοχεριά***. *«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν…»* (Ψαλμ. 111,9. Β' Κορ. 9,9).

Ὁ **ἄσπλαχνος πλούσιος** παροργίζει τὸ Θεό. Θὰ πέσῃ φωτιὰ νὰ τὸν κάψῃ. Ταΐζουν στὸ Κολωνάκι τὰ σκυλιά τους μὲ μπιφτέκια, ἐνῶ παρακάτω οἱ φτωχοὶ πεινοῦν.

Ἐργαζόμενος ἐπὶ ἔτη στὴ Μακεδονία, διέκρινα ἀνάμεσα στὸ λαό μας αἰσθήματα ἀνώτερα. Στὴ δεκαετία τοῦ '40 ἤμουν στὴν **Κοζάνη**· καὶ ἕνα μόνο κάλεσμα τοῦ ἱεροκήρυκος ἦταν ἀρκετὸ τότε γιὰ νὰ δημιουργηθῇ μία **ἑστία συσσιτίου** μὲ 8.000 πιάτα ἡμερησίως. Ὁ λαός μας ἔχει ἀποθέματα εὐγενεστάτων διαθέσεων. Καὶ στὴν **Ἀθήνα** ἔπειτα βρῆκα τέτοια εὐγένεια. Ὄχι πλούσιοι ἀλλὰ φτωχοὶ μᾶς βοήθησαν καὶ χτίσαμε δύο εὐαγῆ ἱδρύματα.

Δὲν καυχώμεθα γι' αὐτά. Αὐτὰ εἶνε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Ἐὰν πιστεύουμε στὸ Χριστό, θὰ γίνουν **μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἔργα**.

Ἐκεῖ ἐλπίζω, ὅτι ὁ πιστὸς λαὸς θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ πράξῃ τὸ πᾶν γιὰ νὰ γίνῃ καὶ πάλι **ἡ πατρίδα μας χώρα χριστιανική**, στὴν ὁποία κάθε γλῶσσα θὰ ὑμνῇ καὶ θὰ εὐλογῇ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη μεγάλη ἑσπερινὴ ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὴν αἴθουσα τῆς ὁδ. Ζωοδ. Πηγῆς 44 Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν 26-12-1965. Περιληπτικὴ καταγραφὴ ἐξ ἀκροάσεως ἀπὸ τὴν κασσέττα «Σταυροῦ» 103 τὸ 2005 καὶ «γενναία» σύντμησις στὴν 30-10-2026.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύλλογο Κυριακή, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Στὸ διαδίκτυο στὸν ἱστότοπο: http://iskiriaki.com